

Operazangeres Elina Mykheleva in een van de weinige kledingstukken die ze vanuit Oekraïne meenam in haar kleine koffer. FOTO CORNÉ SPARIDAENS

PATRICIA KOLTHOF

Met een lach op haar gezicht loopt Elina Mykheleva (38) door het gangenstelsel onderin de Stadsschouwburg in Groningen. Ze is op weg naar háár kleedkamer. De plek waar zij de komende dagen mag vertoeven voor en na de voorstellingen van De Wijk De Wereld.

Voor de vijfde keer neemt een wijk uit Groningen van 16 tot 18 juni de Stadsschouwburg over in een reeks voorstellingen voor en door wijkbewoners. Theatremakers gaan met de bewoners aan de slag om een voorstelling in elkaar te draaien die drie dagen lang wordt gespeeld. Dit jaar zijn het de achterburen van de schouwburg die op de planken staan: de Oosterparkers. Aan de rand van de wijk ligt een schip waar sinds een paar maanden vluchtelingen uit Oekraïne wonen. Mykheleva is een van hen.

„Onze kinderen werden door de gemeente uitgenodigd om bij het wijkcentrum te komen spelen”, legt ze uit. „Daar werd gevraagd wat voor werk we deden, thuis in Oekraïne. Ik ben operazangeres. Toen ik dat vertelde, reageerden de medewerkers van de gemeente heel enthousiast. Van het een kwam het ander. Ze vroegen of ik wilde meedoen aan De Wijk De Wereld en ik heb geen moment getwijfeld.”

Ongeveer tweeënhalve maand geleden kwam ze aan in Groningen vanuit Odessa. Ze reisde met de bus door Hongarije en Duitsland, en kwam uiteindelijk hier terecht op de boot. Mykheleva vluchtte met haar zoontje van 8, haar ouders en nog een paar familieleden vanuit het door oorlog geteisterde Oekraïne naar Groningen. Haar man bleef achter. „We hebben contact via WhatsApp. Het is nu redelijk rustig in Odessa. Ik hou de hele dag het nieuws in de gaten. Ik krijg een mel-

‘Ik voel me hier op mijn gemak. Dit is mijn thuis’

Ze kent helemaal geen Nederlands, toch zingt ze de Groningse en Nederlandse liedjes mee tijdens voorstellingen van De Wijk De Wereld in de Stadsschouwburg. Elina Mykheleva is gevlucht uit Oekraïne. Maar ze is ook operazangeres.

ding op mijn telefoon als daar het luchtalarm afgaat. Dan bel ik meteen met mijn man.”

Als het over de oorlog gaat, verdwijnt heel even de vrolijkheid uit haar ogen. Maar zodra zingen ter sprake komt, verschijnt een glimlach op haar gezicht. „Ik ben hier al eens geweest”, vertelt ze. „Thuis zing ik in het koor van de Nationale Opera van Odessa.” Daarmee reisde

ze al vaker door Europa. Ze staan zelfs op het programma van de Groningse Stadsschouwburg, gepland op 13 oktober van dit jaar. „Ik hoop dat het kan doorgaan.”

Zingen doet ze al van kleins af aan. De stem is een spier die je moet blijven trainen, weet Mykheleva. Zeker voor opera. „Het is een levenslang leerproces. Als ik niet oefen, verlies ik mijn techniek.”

Dat ze nu dagelijks kan oefenen, is dus een geschenk. „De stress heeft zeker invloed op mijn zangkunsten. Je kunt het vergelijken met het gevoel wanneer je moet huilen. Dan knijpt alles samen.” Het werkt ontspannend om ermee bezig te zijn. Ze haalt er troost uit. „Muziek is mijn leven.”

Mykheleva zingt een solo, begeleid door celliste Annette Scholten. Daarnaast zingt ze mee in het koor tijdens de voorstelling. Dat zijn allemaal Nederlandse en Groningse liedjes. „Ik spreek geen Nederlands, dus ik zing fonetisch mee. Van tevoren heb ik de teksten vertaald via Google Translate. Dat doe ik altijd, ook voor gewone optredens.”

Haar favoriet? Het nummer *Oosterpark*, waarin een rap zit. „Ik was erg onder de indruk van het liedje. De rap wordt gedaan door een oudere mevrouw. Heel cool.”

Ze draagt een lange jurk met vogels en heeft haar lichtbruine krullende haren los. De outfit heeft ze meegenomen van thuis. Het was een van de weinige dingen die ze meenam in haar kleine koffer.

Het samenwerken met celliste Annette vindt ze geweldig. „Een fantastisch mens en een zeer goede muzikant”, vertelt ze. De communicatie verloopt via handen, voeten en Google Translate. „Het helpt dat ze allebei de taal van de muziek spreken. „Sommige woorden zijn precies hetzelfde, zoals ‘piano’.”

Het nummer dat ze zingt voor de soloact, komt uit een opera van Henry Purcell. „Ik heb het zelf aangedragen. Het is een van de laatste stukken die ik aan het bestuderen was voordat ik van huis vluchtte.”

Ze is dolblij dat ze mag optreden. Ze kijkt de kleedkamer rond en kijkt naar de met lampjes omringde spiegel. De rode vloer, de slaapbank, de klassieke inrichting: ze vindt de sfeer van de Stadsschouwburg heel prettig. „Ik voel me hier op mijn gemak. Dit is mijn thuis.”